

ЦИЈЕНА:

За Црну Гору на годину 8 перпера, на по године 4 перпера.
За Аустро-Угарску Босну и Савојину на годину 12 перпера, на по године 6 перпера.
За све остале земље годишње 10 франка у злату, на по године 10 франка у злату.
Прешла се прима само у лондонским и доубоитским роковима и долаже у мајријед.
Последни број 20 пара за Црну Гору, — за иностранство 25 пар.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

Le GLAS TZRNOGORTZA, Journal Officiel, paraissant régulièrement chaque samedi et suivant les exigences du service. On s'abonne aux bureaux du journal GLAS TZRNOGORTZA, Cetigne, Montenegro.

L'abonnement pour le pays 8; pour l'Autriche-Hongrie 12 Perpers; pour tous les autres pays 20 francs par an. La publicité est reçue aux bureaux du journal et dans toutes les agences de publicité.

Претплата се шаље само Администрацији Гласа Црногорца у Цетиње.

Допис се шаље Уредништву — Рукописи се не враћају.

Огласи се шаљу Администрацији и наплаћују се: за сваку ријеч или број до пет цифара из петих слова по 4 пара, гдјекоји слова 6 пара; ширекоји слова 8 пара — за први пут, а за сваки даљи пут у пола од горње цијене. Најмањи оглас наплаћује се 1 перпер. — Осим напријед цијенене цијене од ријечи, наплаћује се по закону о таксима још по 30 пара за свако поједино оглашавање.

Власник: Државна Штампарија.

Излази суботом

Уредник и одговорни уредник: Вељко Милићевић

СЛУЖБЕНИ ДИО

Листа губитака

Из баталиона Бањског

Погинули војници: Милоје Ђ Орбовић, Муса Ј. Копривица, Јован Ш. Копривица; водник Лука Глиговић; Никола Ј. Копривица, Крцун С. Баковић, Лука Ш. Баковић; водник Петар Н. Ераковић; десечар Павле Ј. Ераковић; Никола Килибарда, Максим М. Орбовић.

Рањени војници: водници Мијајло Ј. Радовић, Видак М. Миловић; десечар Мијајло Ј. Капетанић; Ђуро Т. Лукић, Марко М. Зечевић, Станко К. Зечевић, Зарија М. Копривица, Илија Ш. Копривица, Голуб П. Килибарда, Вукота Г. Спасојевић, Драго П. Ераковић, Крсто А. Огњеновић, Ђоко Ј. Миљанић, Симеун Ђ. Зечевић, Илија М. Радовић, Ђорђија А. Килибарда, Максим Ђ. Ераковић; барјактар Стеван Г. Мирковић; Јован Г. Радовић, Бахо Ш. Баковић.

Из батал. Рудинско-Трепачког

Погинули војници: Петар М. Рогановић, Јован Ђ. Коменковић, Јошо М. Петровић, Лука Л. Пешикан, Новак С. Мрђеновић, Благо Б. Миљановић, Новица Н. Божовић, Перко С. Дамјановић, Обрен С. Пековић, Миљан М. Гардашевић.

Рањени војници: поручник Ђуро Миљановић; Спасоје А. Батић, Милош Ј. Ковач, Јован Б. Петровић, Гале К. Кривокапић, Ђеко Н. Мандић, Радован Мандић, Лука Ђ. Компенић, Стеван С. Мрђеновић, Никола Г. Петрушић, Васо С. Делибашић, десечар Новак Б. Вујовић.

Из баталиона Опутно-Рудинског

Рањени војници: Гаврило Ј. Иковић, Глигор Ђ. Јарамаз.

Из баталиона Голијског

Погинули војници: Јоко М. Вишњић. Рањени војници: Томо А. Петровић, Филип Г. Пајић, Коста З. Малезић.

Из баталиона Цуцког

Рањени војници: водници Обрад В. Пешикан и Јован М. Кривокапић.

Из баталиона Мартинићско-Брајовићског

Рањени војници: Милош Томашевић

Из баталиона Дробњачког

Погинули војници: Ђоко Јауковић.

Рањени војници: Јован Т. Грбовић.

Из баталиона Љешкопољског

Погинули војници: Лазо П. Вратица.

Из баталиона Гатачког

Погинули војници: Лазо Ивковић, Васил Гојковић, Видак Годоровић.

Рањени војници: поручник Новица Абрамовић; Митар Л. Мазлум, Новица Шајић, Илија С. Мاستиловић, Стојан Алексић, Пеко Мاستиловић, Обрен Грубачић, Машан Авдаловић, Јован Банаш, Јован Јеђић, Јован Сворзан, Абрн Јакшић.

Из баталиона Требјешког

Погинули војници: Новак Никчевић, Милосав Перунић, Павле Савићевић, Крсто Петровић; десечар Драго Кривокапић; Секуле Лаловић.

Рањени војници: поручник Стеван Звицер; водник Томица Спасојевић; Видо Белада, Радосав Контић, Милутин Магочевевић; водници: Сава Међедовић, Томо Бајовић; Вукашин Вујичић, Ђуро Јовановић, Милош Бајовић, Мило Радновић, Сава Ђурашковић, Марко Поповић, Савела Маловић; водник Митар Мрвошевић; Марко Каваја, Божо Јаридић, Богдан Толић, Гаран Јовић, Васо Боданић, Спасоје Радонић, Иљо Ђувић.

Из баталиона Никшићског

Погинули војници: Пајо Поповић, Благота Митровић, водник Јован Марковић; Радован Вујовић.

Рањени војници: Томо Ковачевић, Лука Делибашић, Ђуро Петровић, Алекса Аџић, Драго Милић, капетан Мато Годоровић;

Андреја Тадић, Илија Живковић, Марко Терић, Лука Милић, Васко Шћепановић, Спасоје Вучинић, барјактар Мато Кривокапић; Ђуро Кривокапић, Јошо Стевоић, Јован Петровић, Ђеко Абрамовић, Петар Турчиновић, Петар Вујовић, Васо Стојановић, Милош Ђукановић, Јован Вукотић, командир Стеван Павловић; официр Јован Милутиновић; Марко Ђукановић, Петар Божовић.

Број Р. 10430. О. 1992 Из канцеларије Краљ. Министарства Војног, 21. октобра 1914 год., Цетиње.

Умрли у болницама.

Из баталиона Љуботињског од рана: потпоручник Јоко Кусовац.

Из баталиона Чевско Бјеличког од рана: Мато Мирков Драшковић.

Из баталиона Краљског од рана: Нико Рачић.

Из баталиона Пољског од рана: Монсије Виндовић и Милинко Раковић.

Из баталиона Луковског од рана: Милadin Бабић.

Из баталиона Љеворечког од рана: Ђиро Боричић.

Из баталиона Жупе Пивске од болнијести: Душан Цицић.

Из баталиона Опутно Рудинског од болнијести: Вељко Глушац.

Из баталиона Цеклинско-Добрског од болнијести: Иво Шаков Јанковић.

Из баталиона Цетињског од болнијести: Стево Маргитовић.

Из баталиона Прошћанско-Баричког од болнијести: Милован Глушевић.

Број Р—10765.—О—2012. Из канцеларије Кр. Мин. Војног, 23. октобра 1914. Цетиње.

ИСПРАВКА

У 55. броју Гласа Црногорца поткрале су се сљедеће погрешке:

Из баталиона Липерског

Погинули војници: стоји: Радивоје М. Башовић а треба да стоји: рањени војник Радивоје М. Божовић.

Нестали без вијести: стоји: Михаило П. Баић, Ђуро М. Вучинић, Јагош Р. Ђуриновић, Периша С. Стаматовић, Спасоје Р. Вучинић, Јагош А. Лазаревић, Јован М. Божовић, Спасоје В. Душић, Никола М. Вуковић, Саво Ј. Филиповић, Муча В. Вукотић, Раде С. Вукотић, Јакша К. Ивачевић, Васо К. Михаиловић и Панто П. Михаиловић, а треба да стоји:

Нестали без вијести: Саво Т. Ивановић, а сви остали за које стоји да су нестали без вијести, они су рањени, што се овим исправља.

У бр. 60. „Гласа Црногорца“ у исправци у натпису стоји: „из баталиона горњо-цукског“, а треба да буде: „из баталиона горњо-зетског“ — што се овим такође исправља.

Број Р—10367.—О—1959. Из канцеларије Кр. Мин. Војног, 21.—Х—1914 год. Цетиње.

ОБЈАВА

Да би се пружила могућност школовања већем дијелу ђака, који, нарочито ове године, не могу продужети школу на Цетињу због веома скупих животних намирница и оскудице у становама то се овим објављује, да је за ову годину отворен пети разред и у подгорничкој гимназији.

Број 4134. Из канцеларије Кр. Министарства Просвјете и Црквенијех Послова, 17. октобра 1914. г., Цетиње. 1,2

НЕСЛУЖБЕНИ ДИО

Нове сјајне руске побједи

— на европском и азијском бојишту —

Петроград, 24. окт. Из Лавова се јавља, да је у вече 23. октобра приспјела вијест, да су Руси поново заузели Јарослав са неколико десетина хиљада аустројских заробљеника. Јавља се да су ових потоњих дана Аустројанци вршили

жестоке нападаје, чинећи потоњи најор, али су ипак били снажно одбијени. Наше су трупе сломили очајно најрезање непријатеља. Сад се Аустројанци свуда дуж ријеке Саве повлаче.

Ова потоња битка била је тако разграната, да се топовска палба чула на неколико десетина врста.

Јаке аустриске колоне покушавале су да спријече Русе при пријелазу код манастира Лека, али су Руси ипак пријешли.

Јавља се, да је аустројска артиљерија разрушила замак Књаза Чарториског код Лашчова и уништила драгоцијену историјску библиотеку.

Петроград, 23. окт. Генералштаб кавкаске војске јавља: у потоња 24 сата нема ништа важније да се забиљежи. Наше трупе енергично чисте освојене предјеле од омањих турских чета, које су остатак разбијене турске авангарде. Наша колоне, која је нападала на Бајазит, прије но што га је заузела, потукла је турске трупе код Бозиргана и растјерала их. У току борбе непријатељ, разбијен, бацао је оружје и разбјегао се по околним селима.

Наша коњица на истоку од Диандина напула је 3 пука Курда, потпомогнута пјешадијом. Наша је коњица у коњичком строју разбила и истукла непријатеља.

Савремено ратовање

Букурешки „Журнал де Балкан“ пише:

За данас имамо врло мало вијести с ратних позорница. Треба, у осталом, констатовати, да врло велики ратови у свом обиму пружају мање разноликости и више монотоније него мали сукоби. Факат је уосталом разумљив. Јер гдје се огромне масе нападају, гдје се милијони људи састају, гдје се бојна линија протеже на стотине километара, резултати се ни на који начин не могу јавити од једном, нити могу бити одлучни. На читавој се бојној линији находе села, шуме, поља, и ту су, са свих страна, непрекидни артиљеријски бојеви, сукоби између пјешадија; једна шума постаје утврђено поље; једно село постаје тврди град; та се мјеста добијају, губе, и ако стигну појачања, задобијају поново. На једном се мјесту отвара празнина: она се одмах попуњује војницима, који долазе с другог краја. Ни једна се стопа земље не признаје, да је уступљена, она се задобија и поново узима, и коначно се напушта истом у посљедњем часу, када је стала читаво море крви. Лако се дакле разумије, да је у оваквим приликама тешко доћи до одлучнога резултата. А ако је једно село и одузето од непријатеља, то може бити тек тренутан успјех, који само мало одређује општи ток битке. И одједи ових дјелимичних сукоба, упркос огромним губитака и жештине, којом су вршени, долазе нам само као одјек из даљине и много губе од свога значења.

Ми бисмо хтјели да сваки дан слушамо о одлучним биткама; али то у нашим данима није тако могућно са обзиром на чудновату усавршеност убилачких направа, на полет

и на издржљивост ратника. Треба дакле чекати данима, па шта више и недјељама, док се не јави један значајан преврат и не истакне одлучнији напредак.

Па ипак сваки од тих малих бојева, који пролази незапажен, стаје у овоме сукобљавању милијона људи врло често више крви људске него ли што је проливиено у највећим биткама старога вијека, средњег вијека, па и периода Наполеонова.

Данас нам, као што смо рекли напријед, није јављена ни једна чињеница. При свем том имамо основа да закључимо, да су се белгијске армије под dobrим условима спојиле с француским. Лијево се крило француске армије протеже до белгијске границе и преко ње, и том је чињеницом задржан покушај Нијемаца, да загосподаре сјеверним крајевима и спријече искрцавање енглеских група.

На позорници аустро-њемачко-руској исто тако као и на аустројско-српској ситуација је тачно онака, како смо је јуче приказали.

Судбина Белгије

Петроградска „Ријеч“ пише:

„Мала, али племенита Белгија прегажена је и скоро сасвим освојена од непријатеља. Па ипак она не признаје да је сила побједила право, и зато ће она у историји заувјек остати сјајан символ побједице права над силом. „Ми, старински људи“ — рекао је Асквит у својој Кардифској ријечи: „још увијек вјерујемо у светињу уговора, вјерујемо да слаби имају права а силни дужности, да мали народи имају исто право на живот и независност као и велики, и да се и у наше вријеме, као и прије, може војевати за слободу слободе ради. Увјерени смо да ће се на крају овога рата потврдити, да ће Европа признати све те велике, просте и цијенене истине, и да ће их заувјек обезбиједити од понављања ере гвожђа и крви!“

А како глупо одговара на ову честиту и поносту изјаву њемачки министар иностраних дјела Фон Јаров. Вели: „То је само несрећан покушај да се свијет завара правим мотивима, који су побудили Енглеску да судјелује у овом рату. Могло би се помислити да је Енглеска показала алтруистичку бригу о независности и неповредности Белгије. Али Белгији није пријетила никаква опасност. Ми смо то Енглеској и категоријски изјавили. Од страха да јужну обалу канала могу Нијемци отети из слабих белгијских руку и претворити је у операциону базу, Енглези су и сами одлучили да ступе у рат, али су уз то извршили и један страхан пријеступ — осоколили су јадну Белгију да се успротиви проласку њемачких армија. На тај начин, понашање Енглеске одређено је искључиво крајним енглеским егоизмом, који је једини и прави узрок цијеломе овоме рату.“

Њемачки државници тако се бране, да човек не зна чему више да се чуди: да ли беспримјерној дрскости или необичној „наивности“ њиховој, јер ето гдје вјерују у не-

могућност провјеравања и изобличавања! Али, као поручена за потребно провјеравање, дошла је белгијска званична „Сива Књига“, у којој су документи о њемачким повредима белгијске неутралности.

На примјер, још 18. јула њемачки посланик у Белгији, г. Фон Белов-Салеске обавијестио је министарство иностраних дјела, да Њемачка није ниуколико промијенила мишљење о белгијској неутралности, што га је дала још у 1911. год. у форми изјаве да Њемачка нема намјере вријеђати белгијску неутралност. Али, додао је посланик, Њемачка не може публиковати ту изјаву, јер би то ослабило њену ратну ситуацију према Француској. Французи, знајући да су им безопасне сјеверо-источне границе, упутили би сву своју снагу на исток. Другим ријечима, Французе треба држати у сталном страху да Њемачка може повриједити белгијску неутралност.

Два дана доцније, 20. јула, у одговор на француску изјаву, да ће Француска поштовати белгијску неутралност, тај исти г. Фон Белов изјавио је да — и ако нема инструкције — може поновити своје лично уверјење о потпуној безбједности Белгије од свога источног сусједа. На жалост, он није знао да је његова влада одбила формални захтјев Енглеске, да на то питање одговори. Још истога дана, у пет часова по подне, пало је у дио г. Фон Белову да Белгији постави ултиматум о пропуштању њемачке војске, с пријетњом, да ће, у противном случају, Белгију сматрати за непријатеља. Сјутрадан, изјавио је да су Французи повриједили међународне односе, јер су из својих авиона бацали бомбе, а њихови коњички одреди пријешли су границу. На питање белгијског министра где се то догодило? Г. Фон Белов дао је јединствен одговор: „У Њемачкој!“ — „Из тога не видим — одговорио му је Белгијанац — у колико се то нас тиче?“ Одговор њемачкога посланика на ово питање такође је мустра своје врсте: „Такви су поступци противни Међународном Праву, т. ј. може се претпоставити да могу наступити од стране Француза и друге повреде“.

Само што г. Фон Белов није додао и крајњи резултат: „А пошто Француска може повриједити закон, то је боље да га повриједимо ми сами, улазећи у Белгију!“ Али је та логика унесена у њемачки ултиматум, који је предат тога дана у 5 часова по подне. „Пошто њемачка влада има вјероватних података о претпоставци да се француске војске концентрују у правцу Живе и Намире, то нема сумње да Французи имају намјеру напасти на Њемачку преко Белгије“. А пошто њемачка влада није у стању да се ослободи бојазни, да сама Белгија неће бити у стању да, без помоћи, одбије француску инвазију, Њемачка сматра за свој дуг самоодбране да предухитри свог непријатеља. Али као што је познато, Фон Јагов није смислио и пред рајхстагом испредати такве лагарије, па је отворено признао, да су Нијемци дужни, прелазећи преко „оправданих протеста“, ипак „поступити неправилно“, пошто је преко Белгије „најкраћи и најлакши пут“ за Париз!

ДОМАЋЕ ВИЈЕСТИ

Преминула. У Сотонићима 19. септ. т. год. преминула је добра и побожна хришћанка *Крстиња Митрова Перовића* — Цуце.

Господар и Митрополит Петар I. Свети настанио је ову фамилију од браства Перовића из Цуца на црквена имања, која су богобојажљиви Сотонићи били

приложили цркви. Поменута фамилија за све вријеме свога становања у Сотонићима опходила се врло побожно и у цијелом племену уживала добар глас. Пошто члан ове фамилије била је покојница Крстиња.

Ова женска наслиједила је нешто имања од свога оца, а имала је неки скромни ужитак од Државе. Све то имање употребила је на општинске и хумане цијели. Приложила је следеће:

Парохијској цркви начинила је са позлатом иконостас, оградила звоник, капију на црквеној авлији, кулила сребрну кадионицу и у новцу приложила перл. 1500, што укупно износи 5000 перпера. Оградиле воду Шаник 300, оградиле мост на Бистрици 370, оградиле мостиће у поље Сотонићко 170, цркви цетињској 250, парохијском свештенству 100, Нику Савићевићу с браћом 1000, својтама по крви 100, школској дјечи и учитељу 30, на трошење при сахрани 180, укупно 7.500 перпера.

Покојница је све своје имање дала у корист народну, на чему јој вјечита захвалност од цијелог племена, и нек послужи примјером доброту и племенитости даљњем нараштају. Покој јој души и лака јој земља!

п. с. в.

Из Друштва Црногорског Црвеног Крста. У току овог рата Друштву Црногорског Црвеног Крста стигли су још и ови прилози:

Уписали су се за чланове осниваче са улогом од по 60 перпера: Васиљ Ј. Јовановић, трговац са Цетиња, и Урзвва Подгоричке Општине уписао је општинског одборника покојног Илију Раичковића, поручника.

Преко Српског Црвеног Крста — Биоград, Српска Омладина, St. Paul — Америка перп. 880-10.

Преко госп. Л. Мијушковића — Ниш, Никола Марић, апот. Биоград перп. 90

Преко Министарства Иностранних Дјела Цетиње, Божо Дукљанин, Софија перп. 20.

Преко г. А. Мартиновића, кр. консула, Скадар, од Одбора за скупљање прилога Црв. Крсту — Скадар, приложили: Глигорије Митић кр. 15; Неда К. Јоветић кр. 3; Лазар Михајловић и Јосиф Плевнешевић по перп. 1. — Свега перп. 20 аустријске вриједности, које чине перп. 18.

Преко Подгоричке Општине приложио Крсто Радуловић, трговац, препера 100, примљено перпера 99-55.

Колашинска Општина од једне глобе перпера 10.

Иво В. Бонаћи, секр. Црногор. Банке (поред тога што се је раније уписао за члана оснивача) као други свој мјесечни прилог перп. 20.

Преко Одбора Црвеног Крста у Бијелом Пољу приложили г. г. Халми бег Кабеговић перп. 40; Зефир-ага Добарчић Душан Вукотић, Миле Станић, Нико Обрадовић, Хузејир Дервовић по перпера 20; Алекса Басекић, Муфтија Делевић по перпера 15; Филип Вукојичић, Симо Пејовић, Лазар Х. Јанковић, Јово Новковић, Бефир Нишић, Адем Нишић, Емин Хајровић, Салих Дервовић и Глиго Марић по перпера 10; Мазо Длакић, и Шериф Длакић по перпера 6; Илија Длакић, Браћа Чонићи, Хаџи Ахмед Кучевић, Зухло Добарчић по перпера 5; Ислам Дервовић, Ибро Чикић по перпера 4; Стефо Обрадовић перпера 3; Лазар Цвијетић, Милан Начић, Петар Дробњаковић, Арсеније Самарчић, Анто Дробњаковић, Симо Гољевић, Мићо Љешњак, Мухамед Зајмовић, Ариф Кадиф, Суло Хаџимуховић, Ахмед Кајовић, Хаџи Гушмировић, Мајо Ђеваповић и Хулусија Кадиф по перпера 2; Анто Бошковић перпера 1-20; Нурко Дервовић, Авдо Карахметовић, Смајо Хаџимуховић, Мула Рушо Карахметовић и Ејуп Зајмовић по перп. 1 — свега приложено перпера 374-20. — Преко истога Одбора приложили браћа Јованчевићи платна у вриједности перп. 41-60.

ТЕЛЕГРАМИ

Токио, 24. окт. Аустријска крстарица „Јелисавета“ потонула је.

Рим, 24. окт. Кабинет је састављен под пресједништвом Саландре. Инострана дјела предузео је Сонино, финансија Каркано, правде Орландо, а грађевина Ђуфели. (Нар. извјештај.)

Рим, 24. Енглеско-француска флота бомбардује Дарданеле и срушила форт Хелес на влазу Дарданела. „Times“ јавља, да је ојсадна артиљерија у Севастопољу погодила „Гебен“ и оштетила га тако да се сада поправља у Цариграду. (Нар. извјештај.)

Петроград, 23. окт. Цар је приспио у дјелујућу армију.

Петроград, 24. окт. У недјељу цар Вилхелм је приспио у штаб њемачки у Тилту, гдје је и обједовао. Четврт сата доцније послје његова одласка један енглески аероплан бацио је на штаб 8 бомба, које су учиниле страховито дјелство.

„Вестминстерска Газета“ пише: ми ћемо учинити све што буде могуће, да се не повриједи ниједан муслимански осјећај у току рата с Турском.

Петроград, 24. окт. Велика њемачка крстарица „Jork“ од 9500 тона наишла је на мину код Вилхелмсхафена и полетјела у ваздух с цијелим екипажом.

Ниш, 24. окт. Услед прекида дипломатских односа између Русије и Турске српска влада је опозвала свог посланика у Цариграду, пошто се Србија солидарисала с Русијом. Г. Ј. Ненадовић заједно са особљем посланства и консулата приспио је прекиноћ у Ниш. Заступање српских интереса у Турској повјерено је посланству Сједињених Америчких Држава у Цариграду.

Овдашњи турски посланик извјестивши српску владу да мора напустити Ниш услед опозивања српског посланика, јуче је у јутро отпутовао у Цариград.

Службени огласи

Објава. На основу предлога потписате власти од 16. прошлог мјесеца, број 1824., одобреног ријешењем Кр. Обласне Управе у Подгорици, од 11. овог мјесеца број 6606., овим се објављује, да ће се зимња трава у свим државним имањима, као и у имањима оних Арбанасца, који су пребјегли преко границе у Арбанију — продавати јавном лицитацијом и понудиоцу највише цијене уступици, разумије се за готов новац и то: Испаша у косачицама и брањевинама до 1. марта 1915 године, а испаша у ораницама док се буду узорале.

Оранице ће се давати појединим, да их засију пшеницом, јечмом и овсом, наполицом и трећином, како је у ком мјесту обичај. Испаша зимње траве налази се на имањима у Тушкој општини, од села Милеша па до под Хум, те ће моћи поједини закупити на поједино имање или више њих и узети једно или више имања да засију ситним житом.

Продаја поменуте траве, као и давање земаља за сијање вршиће се од 27. октобра до 8. новембра 1914 године.

С тога, ко би желио купити траву или засијати озици на поменути имања, нека се пријаве у означеним данима потписатој канцеларији, гдје ће се продаја вршити сваког дана за вријеме канцеларијских часова, а тако и давање ораће земље за сијање добрим радницима, разумије се ако услови буду повољно понуђени по државну касу.

Број 2237. 736—1914. Из канцеларије Кр. Тушког Капетанства, 20 октобра 1914 г., Тузи. (бр. 553, 1,2)

Приватни огласи

УПРАВАМА НАР. ОСНОВНИХ ШКОЛА — НА ЗНАЊЕ —

Потписата књижара снабђевена је са свим школским уџбеницима и потребним писаћим материјалом. Наручбе извршује одмах.

Дворска књижара „ЊЕГОШ“

В. Н. Мартиновића,

Бр. 551, 1,3 Цетиње.

Нашем нигда непрежаљеном брату

† СПАСОЈ ВЕЛИМИРОВИЋУ погинулом у крвавом боју на Добром-Пољу код Калиновика 22. септ. тек. год. држаћемо четрдесетодневни парастос у недјељу 2. новембра тек. год. у храму Св. Симона у Загарачу, те са овјем извјештавамо наше сроднике и пријатеље. Загарач, 20. октобра 1914. г.

Ожалошћена браћа: учитељ **Милутин и Видак.** бр. 554, 1,1

БЛАГОДАРНОСТ

Наш драги и никад непрежаљени

ТИЈОДОР СТЕВАНОВ ЧУПИЋ

који у 64. години свога живота напрасно умрије 9. септембра ове године у моменту кад жаласмо нашу браћу: учитеља *Вукадина, Станоја и Митра*, који јуначки погибоше 22. септ. ове године код Калиновика, сматрамо за особиту дужност изјавити најтоплију и најискренију захвалност на топлом саучешћу браћи Загарачанима, који у великом броју дођоше и драгог нам покојника ожалише и до вјечне куће допратише; такође нашим пријатељима из Бјелопавлића, Марковине и Никшића, који на глас смрти покојникове дођоше и по обичају покојника ожалише.

Поново свима и сваком хвала, који ма којим начином учествоваше у нашој четворострукој тузи и жалости.

Загарачоктобра 1914.

Ожалошћени: син **Крсто**, брат поп **Ристо** са осталом родбином. бр. 547, 1,1

ЈАВНА БЛАГОДАРНОСТ

Приликом смрти нашег нигда непрежаљеног јединца сина, брата унука и синовца

† СТЕВА

који се послје 10-то дневне болести — добивене на бојно поље — пресели у вјечност 15. ов. мј. у војничкој болници на Цетињу у најљепшем цвијету своје младости у 22. год. и тиме нас за навјек остави да тугујемо.

Сматрамо за особиту дужност изјавити благодарност браћи, пријатељима и познаницима који нам било лично, телеграфски или писмено саучешће изјавише.

Вјечито остајемо благодарни пријатељима и познаницима из Цетиња, Доњег Краја Геклића, Угања и браћи Бајицама који у великом броју дођоше спроводу присуствоваше, милог нам покојника до вјечне куће испратише и тиме нам у многоме тугу ублажише.

Бајице, 20. октобра. 1914. год.

У име ожалошћене породице: отац (бр. 552, 1,1) Кап. **Ђуро М. Мартиновић.**

ЈАВНА БЛАГОДАРНОСТ

Под притиском неодољиве туге, која нас је снашла смрћу нашег милог и непрежаљеног сина односно брата

† ЈОВА С. ВРБИЦЕ

који се 15. о. мј. посље дугог боловања пресели у вјечност у 24. год. свог живота сматрамо за дужност изјавити благодарност:

Љекарима г. г. Матановићу, Верони, Радовићу, Јанковићу и Гргићу на уложеном труду за спасење покојникове живота.

Вјечита хвала г. Драгиши Радовићу са фамилијом, трговцу из Вашингтона са осталим Црногорцима који за вријеме пок. боловања у Америци много труда око истог уложеше.

Искрена хвала браћи Његушима обојер пола који у великом броју дођоше и драгог нам покојника до вјечне куће испратише, са чиме су у неколико нашу тугу ублажили.

Хвала свештенику Пејовићу на извршеном опјелу.

Много смо захвални официру Нику Домазетовићу, који са друштвом спровод увелича.

Срдачна хвала нашим сродницима, пријатељима и познаницима који нам изјавише топла писмена и телеграфска саучешћа.

Његуши, 17. октобра 1914. год.

Ожалошћени: отац **Саво**; маћеха **Стане**; браћа: **Станко, Максим, Самоило и Новак**; сестре: **Маре, Велика, Милица, Јоке и Госпава** са осталом родбином. (бр. 548, 1,1)

ЈАВНА БЛАГОДАРНОСТ

Приликом смрти и погребна нашега никад непрежаљеног сина, односно супруга, оца и брата

† ИЛИЈЕ РАИЧКОВИЋА

пјешаднијског поручика

који се послје дуге и тешке болијести, добивене на бранику домовине, пресели у вјечност 19. септембра 1914. у цвијету свога живота у 35. години.

Сматрамо за особиту дужност овим путем изјавити нашу најтоплију благодарност свима, који ма којим путем узеше учешћа у овој нашој великој жалости.

Вјечито смо захвални заступнику команданта дивизије г. ком. Томици Кликовцу, који је послао почасну чету војника, те покојнику посљедњу војничку почаст одаше, и лично спроводу присуствовао.

Неизмирно благодаримо на телеграфском саучешћу г. г. министрима Поповићу, Вулетину, Дервовићу, Бакићу и Пламенцу: ком. Милу Рашовићу са официрима Тушког војног округа, алајбарјактару Зеку Поповићу, обл. управитељу Милану Рамадановићу, капетанима: Миловану Међикућу Милошу Бошковићу, Ђуру Врбицу, Луку Поповићу и поручику Николи Беговићу: г. г. Вуку Вулетину са фамилијом, Марку Даковићу, Митру Вукчевићу, Илију Љумовићу, Ристу Вујакићу, Јовану Ђурашковићу, Марку Томовићу, Димитрију Беговићу, Миладину Вујисићу, Симону Кажичу, Алекси Вукчевићу, Димитрију Дулетину, Јакону Вуковићу, Јовану Велашевићу, Крсту Пламенцу, Андрију Мрчарици, Божу Врбицу, Буту Хебовићу, Шку Дедовићу, Марку Шоћу, Ђуру М. Врбицу, Василију Ђурчићу, Марку Грујићу, Божу Чутурици, Ђорђију Шутливићу, Браћи Терзићима, Лазу Врбицу, Петру Поповићу, Ђуру Бољевићу, Радовану Поповићу, Пренташу Пренкочевићу и госпођама: Јелени Поповић и Јани Шћепановић.

Нека је особита хвала управи општине Подгоричке и Одбору, који је члан покојник био, који положише диван вијенац на мртвачки одар и покојника испратише до вјечне куће.

Доживотно смо благодарни г. доктору Садик Стринућу, који није жалио труда да свакодневно покојника обиђе и укаже му најпретанију своју помоћ те на одар покојника и диван вијенац положи.

Исто тако благодаримо г. г. докторима Радуловићу и Вукчевићу, који су неуморно радили да покојника спасу од неумитне смрти.

Нарочито хвала г. г. обласном управитељу Дожићу, бриг. В. Лазовићу, ком. Миловану Радовићу, д-ру Николи Шкерковићу, Милошу Ивановићу и свим чиновницима војним и грађанским, који лично спроводу учествоваше.

За увијек остајемо благодарни свеколиком грађанству вароши Подгориче без разлике вјере, који у великом броју нашег покојника искрено ожалише и до вјечне куће испратише.

Нека је особита хвала г. г. проту Душану Петровићу и попу Јоку Леквићу, који над покојником опјело извршише.

Братска хвала г. Милану Радовићу, који се на гробу са покојником онако дирљивим говором опростио.

Нека је поново наша вјечита хвала и благодарност свима и свакоме, који овом приликом ма на који начин учествоваше у нашој преголемој жалости и тиме нама тугу ублажише.

Подгорница, 15. октобра 1914.

Ожалошћени: мајка **Госпава**; супруга **Милица**; синови: **Блажо и Драго**; шћер **Вукосава**; брат **Иван**; сестре: **Мара и Јоке**; стриц кап. **Стеван** са осталом родбином. бр. 549, 1,1